

Skala som Erstatning for den jævne Overgang, vi har gennem de nugældende Fradragregler. Skalaen vil nemlig kunne bevirke, at 1 Kr. større Indkomst medfører 100 Kr. mindre i Aldersrente, og jeg synes, det er uheldigt, at en Skala kan have en saadan Virkning. Jeg tror derfor ikke, vi skal gaa bort fra de nuværende Fradragregler. En Skala kan have mange Fordele, navnlig i Begyndelsen, da den jo er lettere at overse for dem, der skal arbejde med Loven, men nu er Begyndelsen jo gjort, og jeg tror, at de, som arbejder med Loven i Praksis, er kommet nogenlunde ind i den, saa at den nuværende Ordning ikke vil falde besværlig i Fremtiden. Jeg foreslaar derfor, at vi ikke gaar bort fra den jævne Overgang, som de bestaaende Regler giver.

§ 5 aabner Adgang for Ikke-Aldersrentenydere til at blive optaget paa Alderdomshjemmene. Det er noget nyt, vi ikke har kendt tidligere, og det er sikkert et Princip, hvis Følger ikke er lette at overskue. Det vil vist ikke være klogt at gaa ind paa dette Princip, thi vi maa jo være klare over, at Aldersrenteloven i Forvejen medfører store Udgifter, og jeg tror ikke, vi skal udvide dens Omraade yderligere. § 6 indeholder en Ændring i Overgangsbestemmelserne, altsaa i Aldersrentelovens § 21, og hvis de her foreslaaede Ændringer, navnlig hvad angaar Skalaens Forhøjelse, bliver vedtaget, tror jeg, at Bestemmelserne i denne Paragraf bliver overflødige, thi der vil da saa godt som ingen blive, der oppebærer et Beløb, som er mindre end det, de havde, før Aldersrenteloven blev vedtaget.

Jeg skal ikke gaa mere i Enkeltheder, da det, som jeg før antydede, er mit Haab, at Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg, i hvilket det vil kunne blive nærmere gennemdrøftet. Jeg skal hermed slutte, idet jeg paa et senere Tidspunkt skal tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg.

Carl Jensen: Til at begynde med skal jeg give det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne (Bækgaard), Ret i, at der ikke er mange Love, der har været udsat for en saadan Kritik som netop Aldersrenteloven. Kort efter at Aldersrenteloven var traadt i Kraft den 1. April 1923, blev der afholdt et Møde her i København med daværende Indenrigsminister Kragh; det blev afholdt, for at Kommunalrepræsentanter Landet over kunde blive sat ind i, hvorledes man havde tænkt sig, at denne Lov skulde virke ude i Kommunerne. Man blev ret hurtigt klar over, at den nye Lov

betød en Foringelse, navnlig for de gamle i Bykommunerne. Jeg var selv til Stede ved dette Møde, hvor der fremkom Udtalelser fra mange Sider, og hvor daværende Indenrigsminister Kragh sagde, at hvis der fremkom Oplysninger, der tilstrækkelig klart paaviste de Mangler, der maatte være ved Loven, var han villig til at gøre Indrømmelser og rette derpaa, men man maatte først se, hvorledes Loven virkede. Imidlertid lovede han dog, at hvis der var noget, der trængte til at ændres, og som kunde ændres ved Cirkulærer, var han villig dertil. Og det var jo ogsaa, hvad der skete. Ganske kort Tid efter, at Loven var traadt i Kraft, kom det ene Cirkulære frem efter det andet. De Cirkulærer, der kom frem, viste, at Kritikken havde været rigtig, for de berettigede nemlig Kommunalbestyrelserne til at komme de gamle til Hjælp. Der er f. Eks. Cirkulæret om 25 Procents-Tillæget til Enker, som, hvis det bliver benyttet, har stor Betydning for de gamle. Men det er jo saaledes, at mange Kommuner slet ikke anvender dette Cirkulære, gaar fuldstændig udenom det. Endvidere kom der et Cirkulære om Sygehjælp. Ogsaa her er det underkastet et frit Skøn, hvor meget Kommunerne vil bevilge i Sygdomstilfælde, og visse Kommuner er — det ved jeg ganske bestemt — uhyre karrige, naar det gælder Hjælp til de syge. For at kunne faa denne Sygehjælp skal de paagældende skaffe en Lægeerklæring, men naar der foreligger en saadan, skulde man egentlig ikke synes, det var Tvivl underkastet, hvorvidt der trænges til Hjælp, man skulde da synes, det paagældende Udvalg og Kommunalbestyrelsen maatte give et Tilskud, der virkelig hjalp. Men det er der mange Kommuner, der ikke gør, mange Mennesker har henvendt sig til mig og beklaget sig derover.

Endvidere er der Bestemmelsen om Forskelsbeløbet, hvorefter de, der var inde under Alderdomsunderstøttelsesloven, kan faa udbetalt først fire Femtedele, derefter tre Femtedele og to Femtedele af Forskellen mellem det, de oppebar efter den gamle Lov, og det, der tilkommer dem efter den nye Lov, dog saaledes, at denne Udbetaling helt bortfalder efter 5 Aars Forløb. Men der er mange Kommuner, som heller ikke benytter sig af Retten til at udbetale dette Forskelsbeløb. Endelig er der Brændselshjælpen. Første Gang blev det sagt, at de gamle ude omkring endnu ikke havde indrettet sig paa at skulle leve af denne eller hin Understøttelse, og man gik derfor med til at yde denne Brændselshjælp.